

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent: CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 458 din 2 IULIE 2009

HOTĂRÂREA
din 4 noiembrie 2008
în Cauza Gingis împotriva României
(Cererea nr. 35.955/02)

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Josep Casadevall, președinte, Elisabet Fura-Sandström, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, Luis López Guerra, judecători, și din Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 14 octombrie 2008,

pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 35.955/02) îndreptată împotriva României, prin care 2 cetățeni ai acestui stat, domnul Orhan Geauzar și doamna Mariana Geauzar (*reclamanții*), au sesizat Curtea la data de 15 august 2002, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*). În anul 1992, ei și-au modificat numele în Rifat Orhan Gingis și, respectiv, Joanna Marianna Gingis.

2. Reclamanții au fost reprezentați în fața Curții de domnul Gheorghe Rusen, avocat în Buzău. Prin scrisoarea din data de 18 mai 2008, transmisă ulterior schimbului de observații între părți, reclamanții au informat grefa că nu mai sunt reprezentați de domnul Gheorghe Rusen. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La data de 25 ianuarie 2007, Curtea a hotărât să comunice cererea Guvernului. Potrivit prevederilor art. 29 § 3 din Convenție, aceasta a hotărât, de asemenea, să se analizeze simultan admisibilitatea și temeinicia cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanții, soț și soție, s-au născut în anul 1948 și, respectiv, în anul 1955, și locuiesc în New Jersey (Statele Unite).

5. Prin Decizia din 24 martie 1987 a consiliului municipal, dată în temeiul Decretului nr. 223/1974, statul a naționalizat apartamentul nr. 25 care aparținea reclamanților, cu motivarea că aceștia au părăsit țara pentru a-și stabili reședința în străinătate. Apartamentul era situat în Constanța, str. Mircea cel Bătrân nr. 172, bl. MD 14, sc. B, et. 3, și era compus din 3 camere și dependințe, având suprafața totală de 65,03 m².

6. La data de 12 septembrie 1996, statul a vândut apartamentul în cauză terților D.M. și D.N., care locuiau acolo în calitate de chiriași (cumpărătorii).

1. Acțiunea în revendicare

7. În anul 1998, reclamanții au sesizat Judecătoria Constanța (*judecătoria*) cu o acțiune în revendicare îndreptată împotriva cumpărătorilor și a consiliului municipal.

8. Prin Sentința din data de 27 octombrie 1999, instanța a respins acțiunea, reținând că statul avea un titlu asupra apartamentului.

9. Prin Decizia din data de 22 martie 2000, Tribunalul Constanța (*tribunalul*) a admis apelul reclamanților și a admis acțiunea, statuând că preluarea apartamentului de către stat nu a fost conformă cu legea, în măsura în care decizia de naționalizare nu le-a fost comunicată reclamanților.

10. Cumpărătorii au formulat recurs în fața Curții de Apel Constanța (*curtea de apel*).

11. Prin Decizia definitivă din data de 8 noiembrie 2000, curtea de apel a admis recursul și a respins acțiunea, statuând că titlul statului asupra apartamentului în cauză era valabil, dat fiind faptul că din probele administrate reieșea că reclamanții luaseră cunoștință de decizia menționată mai sus.

2. Acțiunea în revendicare și în anularea contractului de vânzare-cumpărare

12. În cursul anului 2002, reclamanții au investit tribunalul cu soluționarea unei acțiuni în revendicare și în anularea contractului de vânzare-cumpărare îndreptate împotriva cumpărătorilor și a primăriei.

13. La data de 14 ianuarie 2003, tribunalul a constatat că nu era competent să se pronunțe asupra acțiunii în anularea contractului și, prin urmare, și-a declinat competența în favoarea judecătoriei. La data de 11 martie 2003, tribunalul a decis suspendarea judecării acțiunii în revendicarea apartamentului până la soluționarea definitivă a acțiunii în anularea contractului. Din documentele depuse la dosar nu reiese dacă analiza cauzei a fost reluată până astăzi.

14. Prin sentința din data de 21 iunie 2004, judecătoria a respins acțiunea, statuând că naționalizarea apartamentului a fost ilegală, reținând însă buna-credință a cumpărătorilor. În ceea ce privește caracterul ilegal al naționalizării, instanța a statuat astfel:

„Faptul că în considerentele Deciziei civile nr. 1.550/2000 (din 8 noiembrie 2000) a Curții de Apel Constanța s-a reținut valabilitatea deciziei de preluare a imobilului litigios în proprietatea statului nu împiedică reexaminarea titlului statului. În procesul inițial, acest titlu a fost cercetat, în cadrul unei acțiuni în revendicare pe cale incidentală, iar posibilitatea cercetării în același mod a valabilității titlului statului în prezenta cauză este dincolo de orice îndoială (...), care a prevăzut în mod expres criteriile în raport de care bunurile dobândite de stat în perioada 1945-1989 au ca fundament un titlu valabil de proprietate, și anume: respectarea Constituției, a tratatelor internaționale la care România era parte și a legilor în vigoare la data preluării lor de către stat.

Decretul nr. 223/1974, în baza căruia a fost emisă decizia de preluare a imobilului ce a aparținut reclamanților, era inadmisibil contrar legii supreme - Constituția din 1965 (...).

Pentru toate aceste considerente, se reține că statul nu are un titlu valabil asupra imobilului în cauză, măsura de preluare în baza Decretului nr. 223/1974 având în mod vădit caracter abuziv.”

15. Sentința a fost confirmată prin deciziile din 21 decembrie 2004 și 21 decembrie 2005 ale Curții de Apel Constanța, care a respins apelul și recursul reclamanților.

3. Cererea în restituirea apartamentului în temeiul Legii nr. 10/2001

16. În anul 2001, reclamanții au solicitat primăriei restituirea apartamentului în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989.

17. La data de 9 martie 2007, primăria a informat Guvernul că notificarea reclamanților nu a fost încă analizată, întrucât aceștia nu au depus anumite documente la dosar, și că aceasta le-a trimis în aceeași zi o adresă reclamanților pentru a le solicita.

18. Prin adresa din data de 20 aprilie 2007, primăria a informat Guvernul că a solicitat informații din partea autorităților despre apartamentul în cauză.

II. Dreptul și practica internă pertinente

19. Prevederile legale și jurisprudența internă relevante sunt descrise în cauzele *Brumărescu împotriva României* ([MC], nr. 28.342/95, §§ 31-44, CEDO 1999-VII), *Străin și alții împotriva României* (nr. 57.001/00, §§ 19-27, CEDO 2005-VII), *Păduraru împotriva României* (nr. 63.252/00, §§ 23-53, 1 decembrie 2005) și *Tudor împotriva României* (nr. 29.035/05, §§ 15-20, 17 ianuarie 2008).

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

20. Reclamanții susțin că au suferit o încălcare a dreptului lor de proprietate asupra apartamentului în litigiu din cauza vânzării acestuia către chiriași și a refuzului instanțelor naționale de a anula contractul de vânzare-cumpărare. Ei consideră că statul nu putea vinde

bunul, deoarece naționalizarea acestuia a fost ilegală. Ei invocă art.1 din Protocolul nr. 1, care prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

A. Asupra admisibilității

21. Guvernul ridică mai multe excepții de inadmisibilitate.

22. Astfel, el invocă nerespectarea termenului de 6 luni în ceea ce privește prima acțiune în revendicare.

23. De asemenea, Guvernul invocă și excepția de inadmisibilitate a unei eventuale cereri întemeiate pe a doua acțiune în revendicare, considerând că reclamantii nu au sesizat Curtea cu o astfel de cerere, ci doar au informat-o despre existența procedurii respective.

24. Tot referitor la cea de-a doua procedură, el susține că cererea este prematură, în măsura în care procedura nu era soluționată definitiv la nivel național în momentul sesizării Curții, în condițiile în care aceasta nu poate fi sesizată decât după epuizarea căilor de atac interne. În plus, reclamantii nu au solicitat reluarea examinării acțiunii în revendicare după soluționarea definitivă a acțiunii în anularea contractului. Rezultă că procedura în discuție este încă pendinte.

25. În continuare, Guvernul invocă excepția incompatibilității *ratione materiae*, estimând că, în absența recunoașterii dreptului lor de proprietate printr-o hotărâre judecătorească definitivă, reclamantii nu dispuneau de un „bun” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1. În acest sens, el arată că, în cadrul primei proceduri, acțiunea reclamantilor a fost respinsă cu motivarea că naționalizarea a fost conformă cu legea. În opinia Guvernului, faptul că instanțele naționale au reținut, în cea de-a doua procedură și în considerentele hotărârilor lor, caracterul ilegal al naționalizării nu este suficient pentru a le oferi reclamantilor o speranță legitimă cu privire la restituirea bunului respectiv, deoarece, în dreptul român, numai dispozitivul unei hotărâri judecătorești beneficiază de autoritate de lucru judecat.

26. Reclamantii contestă argumentele Guvernului. Ei consideră că au epuizat căile de atac interne și precizează că dreptul lor de proprietate asupra apartamentului în litigiu nu a fost niciodată anulat. În ceea ce privește acțiunea în revendicare introdusă de reclamantii, a cărei examinare a fost suspendată în așteptarea soluționării acțiunii în anularea contractului, ei consideră că acțiunea respectivă a rămas fără obiect, având în vedere concluziile instanțelor.

27. În ceea ce privește excepția întemeiată pe nerespectarea termenului de 6 luni invocată în legătură cu prima procedură, Curtea observă că cererea a fost comunicată

Guvernului, sub aspectul art. 1 din Protocolul nr. 1, numai în legătură cu cea de-a doua procedură, și anume acțiunea în revendicare și în anularea contractului de vânzare-cumpărare, astfel cum a fost soluționată prin Decizia din data de 21 decembrie 2005 a Curții de Apel Constanța. Prin urmare, Curtea consideră că nu este necesar să se pronunțe asupra excepției Guvernului.

28. În ceea ce privește excepția de inadmisibilitate pe care Guvernul o întemeiază pe faptul că reclamantii nu au formulat nicio cerere în legătură cu cea de-a doua procedură, Curtea observă că părțile interesate au învederat încălcarea dreptului lor de proprietate din cauza vânzării apartamentului lor și a refuzului instanțelor naționale de a anula contractul de vânzare-cumpărare. Prin urmare, această excepție trebuie respinsă.

29. Referitor la excepția caracterului prematur al cererii, în partea referitoare la cea de-a doua procedură, Curtea achiesează la opinia Guvernului potrivit căreia această procedură nu era încă soluționată la nivel național în momentul în care ea a fost sesizată. Ținând cont totuși de faptul că procedura respectivă a fost soluționată definitiv prin Decizia din data de 21 decembrie 2005 a Curții de Apel Constanța, Curtea respinge excepția Guvernului. În plus, ea apreciază că, în speță, faptul că reclamantii nu au solicitat reluarea examinării acțiunii în revendicare după soluționarea definitivă a acțiunii în anularea contractului de vânzare-cumpărare nu este decisiv.

30. În ceea ce privește excepția de incompatibilitate ratione materiae, Curtea consideră că aceasta este strâns legată de fondul capătului de cerere pe care reclamantii îl întemeiază pe art. 1 din Protocolul nr. 1, astfel încât ea trebuie conexată cu fondul. De altfel, Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție și că nu este afectat de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Așadar, trebuie declarat admisibil.

B. Asupra fondului

31. Guvernul acordă o importanță deosebită prevederilor Legii nr. 10/2001, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, al căror obiectiv este accelerarea procedurii de restituire a bunurilor naționalizate și, în situațiile în care o astfel de restituire se dovedește a fi imposibilă, acordarea unei despăgubiri constând în acțiuni la un organism de plasare a valorilor mobiliare, „Proprietatea“, organizat sub forma unei societăți pe acțiuni. În opinia Guvernului, reparația prevăzută de legislația română corespunde exigențelor jurisprudenței Curții.

32. Reclamantii insistă asupra faptului că apartamentul lor a fost naționalizat abuziv și apoi vândut chiriașilor, care au fost de rea-credință. De aceea, ei consideră că instanțele naționale au refuzat pe nedrept să anuleze contractul de vânzare-cumpărare. Referitor la notificarea vizând restituirea bunului în temeiul Legii nr. 10/2001, ei susțin că primăria a amânat analizarea acestei cereri de o manieră excesivă.

33. Curtea arată că Judecătoria Constanța a stabilit caracterul ilegal al naționalizării bunului prin Sentința sa din 21 iunie 2004. Prin urmare, ea apreciază că această constatare a

ilegalității care, de altfel, nu a fost infirmată de o instanță superioară are ca efect recunoașterea, în mod indirect și cu efect retroactiv, a dreptului de proprietate al reclamanților asupra bunului în cauză. În plus, Curtea constată că acest drept nu era revocabil și că nu a fost nici contestat, nici infirmat până astăzi (vezi, printre multe altele, *Străin* și alții menționată mai sus, § 38; *Sebastian Taub împotriva României*, nr. 58.612/00, § 37, 12 octombrie 2006; *Gabriel împotriva României*, nr. 35.951/02, §§ 25-26, 8 martie 2007; *Aldea împotriva României*, nr. 36.992/03, § 24, 24 ianuarie 2008). Având în vedere cele de mai sus, Curtea apreciază că argumentul Guvernului conform căruia ilegalitatea naționalizării nu a fost reținută în dispozitivul sentinței, ci în motivele sale, nu poate determina o abordare diferită în speță.

34. Prin urmare, Curtea apreciază că reclamanții aveau un bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1.

35. Ea reamintește că a examinat în mai multe rânduri cauze care ridicau probleme similare cu cele ale speței de față și că a constatat încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (vezi, printre altele, *Porteanu împotriva României*, nr. 4.596/03, §§ 32-35, 16 februarie 2006). Curtea reafirmă în special că, în contextul legislativ român care reglementează acțiunile în revendicare imobiliară și restituirea bunurilor naționalizate de regimul comunist, vânzarea de către stat a bunului altuia către terți de bună-credință, chiar dacă aceasta a fost anterioară confirmării în justiție în mod definitiv a dreptului de proprietate al altuia, reprezintă o privare de bunuri (*Porteanu*, menționată mai sus, § 32). O astfel de privare, combinată cu lipsa totală a despăgubirilor, este contrară art. 1 din Protocolul nr. 1 (*Străin*, menționată mai sus, §§ 39, 43 și 59). În plus, nici Legea nr. 10/2001, nici Legea nr. 247/2005 care o modifică nu iau în considerare prejudiciul suferit din cauza absenței îndelungate a acordării despăgubirilor, de către persoane care, la fel ca reclamanții, au fost lipsite de bunurile lor (*Porteanu*, menționată mai sus, § 34).

36. După ce a analizat toate elementele ce i-au fost supuse atenției, Curtea consideră că Guvernul nu a expus niciun fapt sau argument care să poată conduce la o concluzie diferită în cazul de față.

37. Ținând cont de jurisprudența sa în materie, Curtea apreciază că, în speță, zădărnicierea dreptului de proprietate al reclamanților asupra bunului lor, asociată cu o lipsă totală de despăgubire, i-a făcut pe aceștia să suporte o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunului lor, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1.

38. Prin urmare, Curtea respinge excepția Guvernului și constată că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1.

II. Asupra pretinsei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție

39. Sub aspectul art. 6 § 1 din Convenție, reclamanții se plâng de procedurile judiciare desfășurate la nivel național, considerându-le inechitabile. În această privință, ei consideră că instanțele naționale nu au apreciat corect probele administrate și că nu au dat dovadă de imparțialitate.

40. Ținând cont de toate elementele aflate în posesia sa și în măsura în care este competentă să fie sesizată cu pretențiile formulate, Curtea nu a reținut nicio încălcare a drepturilor garantate de art. 6 § 1 din Convenție.

41. Rezultă că acest capăt de cerere trebuie respins ca vădit neîntemeiat, în conformitate cu prevederile art. 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

42. Conform art. 41 din Convenție,

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă. ”

A. Prejudiciu

43. Reclamanții solicită, cu titlu de daune materiale, restituirea apartamentului ori, dacă acest lucru nu este posibil, suma de 100.000 EUR pentru valoarea de circulație a bunului; în plus, ei solicită suma de 8.000 EUR pentru „contravaloarea lipsei de folosință a bunului“ din momentul introducerii primei acțiuni în revendicare până în prezent. 44. Guvernul arată că reclamanții nu au prezentat niciun raport de expertiză asupra apartamentului. Acesta depune un raport de expertiză din luna septembrie 2007, conform căruia valoarea apartamentului este de 45.647 EUR.

45. În ceea ce privește suma solicitată pentru lipsa de folosință a bunului, Guvernul invită Curtea să respingă această cerere.

46. De asemenea, acesta arată că părțile interesate nu au solicitat nicio sumă cu titlu de daune morale. El consideră, prin urmare, că nu ar trebui să li se acorde nicio sumă cu acest titlu.

47. Față de circumstanțele speței, Curtea apreciază că restituirea apartamentului nr. 25, situat în Constanța, str. Mircea cel Bătrân nr. 172, bl. MD 14, sc. B, et.3, i-ar repune pe reclamanți, pe cât posibil, într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate.

48. Dacă statul pârât nu procedează la această restituire în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, Curtea hotărăște ca Guvernul să le plătească părților interesate, cu titlu de daune materiale, o sumă care să corespundă valorii actuale a bunului.

49. În speță, în ceea ce privește stabilirea cuantumului acestei sume, Curtea observă că Guvernul a prezentat un raport de expertiză care permite stabilirea valorii apartamentului. Conform acestui raport, această valoare este de 45.647 EUR. Deoarece reclamanții nu au furnizat niciun raport de expertiză, Curtea estimează valoarea de circulație actuală a bunului la suma de 46.000 EUR.

50. În ceea ce privește suma solicitată pentru lipsa de folosință a bunului, Curtea reamintește că ea nu poate specula asupra posibilității unei închirieri a bunului în discuție și asupra profitabilității acesteia (*Buzatu împotriva României* (reparație echitabilă), nr. 34.642/97, § 18, 27 ianuarie 2005) și că ea a dispus restituirea bunului, cu titlu de satisfacție echitabilă în baza art. 41 din Convenție. Prin urmare, ea respinge această cerere.

51. Curtea observă alături de Guvern că reclamanții nu au solicitat nicio sumă cu titlu de daune morale.

B. Cheltuieli de judecată

52. Reclamanții solicită suma de 5.000 EUR pentru cheltuielile angajate la nivel intern și în fața Curții și consideră că această sumă cuprinde onorariile de avocat, cheltuielile de transport și pentru telefon, precum și cheltuielile de traducere și fotocopiere a documentelor. Ei depun la dosar anumite documente justificative.

53. Guvernul arată că reclamanții au prezentat documente justificative pentru o sumă totală de aproximativ 1.017 EUR și că, în orice caz, din aceste documente justificative nu reiese clar care erau procedurile la care se referă.

54. Curtea reamintește că un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care li s-au stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil. În speță, ținând cont de criteriile menționate mai sus și de documentele justificative furnizate de reclamanți, precum și de gradul relativ redus de complexitate al cauzei de față, Curtea consideră rezonabil să le acorde părților interesate suma de 450 EUR, cu titlu de cheltuieli.

C. Dobânzi moratorii

55. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. conexează cu fondul excepția preliminară a Guvernului întemeiată pe incompatibilitatea *ratione materiae* și o respinge;

2. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1 și inadmisibilă în rest;

3. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1; 4. hotărăște:

a)ca statul pârât să le restituie reclamanților apartamentul nr. 25 situat în Constanța, str. Mircea cel Bătrân nr. 172, bl. MD 14, sc. B, et. 3, în cel mult 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, conform art. 44 § 2 din Convenție;

b)ca, în lipsa acestei restituiri, statul pârât să le plătească ambilor reclamanți, în același termen de 3 luni, suma de 46.000 EUR (patruzeci și șase mii euro), la care se adaugă orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit, cu titlu de daune materiale;

c)ca, în orice caz, statul pârât să le plătească ambilor reclamanți, în același termen, suma de 450 EUR (patru sute cincizeci euro) plus orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit de către reclamanți, cu titlu de cheltuieli;

d)ca sumele menționate la lit. b) și c) să fie convertite în moneda statului pârât la cursul de schimb valabil la data plății;

e)ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;

5. respinge cererea de satisfacție echitabilă în rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 4 noiembrie 2008, în conformitate cu prevederile art. 77 paragrafele 2 și 3 din regulament.

Josep Casadevall,

președinte

Santiago Quesada,

grefier